

i denne Sag, er jo tilvejebragt af de Embedsmænd, for hvilke Finansministeren har det parlamentariske Ansvar. Hvis jeg ikke kan bygge paa denne Statistik, saa gad jeg nok vide, hvad den skal offentliggøres for. Denne Statistik er, vil jeg hævde, af en saadan Art, at man med fuld Føje kan mene, at der maa blive begaaet Fejltagelser med Hensyn til Opgivelsen af skattepligtig Indtægt i Landdistrikterne. Det er min Mening, og det tager jeg Ansvaret for at mene. Ingen Mennesker vil kunne forstaa, at det er muligt, at den danske Gaardmandsklasse i 1908 havde en Gennemsnitsindtægt paa 1 629 Kr., i 1915 paa 2 600 Kr., i 1916 paa 3 200 Kr. og i 1918 paa 4 400 Kr. Der er mange Ting, der gør, at man ikke kan forstaa dette; jeg skal her kun nævne en enkelt. Hvis vi raadspørger „Statistiske Efterretninger“, hvori disse Oplysninger findes, om, hvordan det forholdt sig med Karlelønnen ude paa Landet, viser det sig, at man for 1918 opgiver den gennemsnitlige Karleløn i Landdistrikterne til 1 300 Kr. Er der saa nogen Mening i, at Gaardmandens Indtægt skulde kunne ligge saa lavt som 4 400 Kr.? Man kan sige sig selv, at her maa der være en Fejl. Jeg tror ikke, at jeg begaar nogen Fejl, naar jeg antager, at en Gaardmandsfamilie gennemsnitlig i det mindste bestaar af en Forsørger og to forsørgede, nemlig Mand, Hustru og et Barn. Men hvis denne Forudsætning lægges til Grund — og det er dog en for Landbostanden yderst favorabel Forudsætning —, skulde efter Statistikken Gaardmandens gennemsnitlige Indtægt ikke være større end 3 Gange, hvad en Karl ude paa Landet fik i Løn i 1918, naar Kost, Logi og Pengeløn regnes sammen. Man kan sige sig selv, at det er umuligt, det kan ikke være rigtigt, og naar det ikke kan være rigtigt, er det ogsaa med fuld Føje, at jeg drager Sagen frem her i Salen. Hvis det nemlig skulde vise sig, at der indenfor en Samfundsklasse i større Udstrækning er nogle, som paa Grund af Misforstaaelse eller af andre Aarsager ikke opgiver deres skattepligtige Indtægt rigtigt, betyder det, at andre Samfundsklasser maa betale mere i Skat end nødvendigt og betaler en Del af den Skat, som de burde have betalt, der af den ene eller anden Grund unddrager sig. Det er altsaa et Samfundsanliggende af den største Betydning. Det er klart, at Byernes Befolkning og de med Bybefolkningen ligestillede Mennesker ude i Landdistrikterne, Mennesker, hvis Løn kan kontrolleres paa det nøjeste, er i allerhøjeste Grad interesse-

rede i, at der bliver lige Ret og lige Pligt for alle. Læreren ude paa Landet, der har sin Pengeløn, og andre pengelønnede Mennesker er ikke tjente med, at der gives nogle, som af den ene eller anden Grund tager fejl med Hensyn til deres Indtægt, og som kommer til at betale Skat af en mindre Indtægt end den, de i Virkeligheden har.

Altsaa, jeg mener, at jeg har haft fuld Føje til at drage dette Spørgsmaal frem med Statistikken som Grundlag. Saa kommer dertil Hr. Immanuel Bangs Udtalelser, byggede paa den nye Undersøgelse, der er iværksat. Disse Udtalelser har jeg selvfølgelig ikke noget Ansvar for, og naar det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen vilde give mig Ansvaret for disse Udtalelser, er det lige saa urimeligt, som om man vilde mene, at jeg, hvis jeg citerede et eller andet Stykke af den højtærede Finansministers Taler, derved gjorde det til mine Meninger, det er jo en fuldkommen urimelig Tankegang. Nej, det staar helt og holdent for Hr. Immanuel Bangs Regning, men han er altsaa sagkyndig, og han har ikke taget i Betænkning at sige i al Almindelighed: til Trods for den betydelige Stigning har Landmændenes Indkomstansættelser været for lave, og nu er der jo i den sidste Tid fremkommet nye Oplysninger, som tyder paa, at det virkelig er rigtigt, hvad Hr. Immanuel Bang hævder. Jeg har her hos mig „Meddelelser fra Landsoverskatteraaet“ Nr. 33, og her meddeles paa Side 1923 en hel Række Tilfælde, i hvilke Personer, der har ansat sig til en for lav Formue, som Følge deraf har maattet betale Skat i Efterbetaling og Bøde. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere ikke just det hele, men lidt af det til Vejledning. Der tales først om Jylland og nævnes saa et Aktieselskab, som maa efterbetale 24 890 Kr. og i Bøde 5 110 Kr., og derefter nævnes 9 Gaardejere, og blandt dem er der en, der har maattet efterbetale i Skat 4 049 Kr. og i Bøde 35 950 Kr.; det er jo ikke de samme Summer, men dog store Summer for samtlige Gaardejere. Paa samme Spalte gives der Oplysning om, hvad der er kommet frem paa Øerne, og der nævnes her 6 Landmænd og 4, der ikke var Landmænd, en Godsejer, en Gaardejer, en Gaardejer igen, en Gaardejer igen, nok en Gaardejer og en Forpagter, som alle har maattet betale baade en betydelig Efterbetaling og meget store Bøder, men de fortsatte Undersøgelser tyder jo paa, at der er mange, mange flere, for i den sidste „Meddelelser fra Landsoverskatteraaet“ Nr. 34 siges der paa den allersidste Spalte, Spalte 5, at i de 3 første